hon att gråta, Af jord och himmel hjelp hon ber, med bleka kinder wåta. Allt folk till kyrkan skulle gå, Så gruflig syn de undra på, Och presten det förkunna.

15. Wid sluten messa presten går Att sjelf det under skåda; Han ser hwar synderskan hon står, Och kan sig intet råda; Om hjelp hon tigger hwarje man, De bjuda till, men ingen kan Deß fot från marken röra.

16. Den presten rådde henne till, Med allwar bättring göra, Bekänna synden, ty då will Gud arma syndarn höra. Hon ropte då: jag usla barn Har sjelf mig snärt i syndens garn; Förtjensten mig nu lönas.

17. Guds ord jag aldrig älskat har, Hwad presten sagt föraktat, Bedröfwat både mor och far, Werldslustan eftertraktat, Guds gåfwors mißbruk war min lust; Nu mättas jag af qwal och pust, Och sådant allt med rätta.

18. I menniskor, som på mig se, Låt detta eder lära: Att man bör Gudi dyrkan ge, Föräldrar skall man ära; Fly högmod som en rot till allt, Som görs emot hwad Gud befallt. Bli'n af min ofärd wisa.

19. Knappt kunde hon de sista ord, Med bruten röst framföra, Förr än den eljest fasta jord Begynte sig att röra: Hon knäppte då sin' händer hop, Och sank så neder i en grop, Som henne strax betäckte.

20. O menniskor, betänken er: Högfärden låten fara, Och synden, hwar I honom ser, Han är en farlig snara; Låt pigans ofärd skrämma er Från synd och stolthet mer och mer, Om I will himlen ärfwa.

GS 1598

2

Twenne
Wisor.

Den Första.

Om den rysliga tilldragelsen, då Bewäringsynglingar från Westra Ryds och Askeryd socknar den 14 Juni 1848 drunknade i sjön Sommen.

En sak berättar jag, Fast ryslig utan måtta, etc.

Den Andra.

Om Pigan, som trampade på brödet.

Med sorgse ton jag sjunga will, etc.

Eksjö 1849. Tryckte hos A. Nilsson.

Exemplaret kostar 1 skill. b:ko.

80. Betänk för beskta så Mar ibet forg och plågor, Om lägo wäl att så Gi bättre tulle gå Ju be i famma bjup Gin dödsbädd tulle få.

9. Ja nu war det beskäft, Och fäftar alla nio, Men fanns ei mentfors hjelp, Om funde dem beftia J berag fifta qwal, Men genom dödens bal Gud fielfwer förbe dem Till lifwets glädje-fal.

10. Och fanns ei sprell att så Att Gatramentet dela, Men jag will hoppas på Att dem tall intet fela, Ty de fin Skattwarb för J Deftu bjup för Ufi en helig fröjd, Om ewigt, ewigt fåra.

11. Stär de på botten låg Dd tämpade med döden, De wäl hwarandra låg Ufi den flora nöden, Men de fick traft od mod, Och ropte Deftu blod Till dem i dödens flund; Er fifta tamp blef god.

12. Mi taga affleb här, Men förft af wara fäber: Dack wara fäber tär, Der eber intet glädder: Men om ei bölian för Der öppna will jorden, Men förft af wara fäber tär, Ej fler det en gång när Mi domdbämin dörr, Ej fler det en gång när Mi domdbämin höra.

13. Dack wara fäber tär, Der eber intet glädder: Men fäll ei ebert mod, Dag tröft af Herrans ord; Barnäll! wi mötas åt Mid flara himlens port.

13. Dack goda mödrar J, Som wänta famma mötte, Ser hwar minut, som wi Tillbragt i Ebra flöte. J nio mänaders tid Dag wi i Ebra lif; Gud fille nu er gråt, Barnäll i Herrans frid!

14. Dack wara fyllon för Samt alla wara wänner, Mi bjuda nu farwäl Så många som ej fänner. Och fack nu en od hwar, Som warit wart förfwar, Ty wara fläkar är Hos Gud i godt förwar.

15. Och fack hussöndser med, Mi eber tjenst ha lemnat; Mi funde ej tro det Att det war så tillämnadt, När wi från eber gick. De ord wi höra fick: Gud ware eber hjelp J hwarje ögonblick!

16. Och fack Gud Gader fär! Ser hwita bröllopsklädder; Och fack Guds Son! du är Den som

so, Betänk för besta så Mar ibet forg och plågor, Om lägo wäl att så Gi bättre tulle gå Ju be i famma bjup Gin dödsbädd tulle få.

9. Ja nu war det beskäft, Och fäftar alla nio, Men fanns ei mentfors hjelp, Om funde dem beftia J berag fifta qwal, Men genom dödens bal Gud fielfwer förbe dem Till lifwets glädje-fal.

10. Och fanns ei sprell att så Att Gatramentet dela, Men jag will hoppas på Att dem tall intet fela, Ty de fin Skattwarb för J Deftu bjup för Ufi en helig fröjd, Om ewigt, ewigt fåra.

11. Stär de på botten låg Dd tämpade med döden, De wäl hwarandra låg Ufi den flora nöden, Men de fick traft od mod, Och ropte Deftu blod Till dem i dödens flund; Er fifta tamp blef god.

12. Mi taga affleb här, Men förft af wara fäber: Dack wara fäber tär, Der eber intet glädder: Men om ei bölian för Der öppna will jorden, Men om ei bölian för Der öppna will dörr, Ej fler det en gång när Mi domdbämin höra.

13. Dack wara fäber tär, Der eber intet glädder: Men fäll ei ebert mod, Dag tröft af Herrans ord; Barnäll! wi mötas åt Mid flara himlens port.

13. Dack goda mödrar J, Som wänta famma mötte, Ser hwar minut, som wi Tillbragt i Ebra flöte. J nio mänaders tid Dag wi i Ebra lif; Gud fille nu er gråt, Barnäll i Herrans frid!

14. Dack wara fjyllon för Samt alla wara wänner, Mi bjuda nu farwäl Så många som ej fänner. Och fack nu en od hwar, Som warit wart förfwar, Ty wara fläkar är Hos Gud i godt förwar.

15. Och fack husöndser med, Mi eber tjenst ha lemnat; Mi funde ej tro det Att det war så tillämnadt, När wi från eber gick. De ord wi höra fick: Gud ware eber hjelp J hwarje ögonblick!

16. Och fack Gud Gader fär! Ser hwita bröllopsklädder; Och fack Guds Son! du är Den som

---

hon att gråta, Af jord och himmel hjelp hon ber, med bleka kinder wåta. Allt folk till kyrkan skulle gå, Så gruflig syn de undra på, Och presten det förkunna.

15. Wid sluten messa presten går Att sjelf det under skåda; Han ser hwar synderskan hon står, Och kan sig intet råda; Om hjelp hon tigger hwarje man, De bjuda till, men ingen kan Deß fot från marken röra.

16. Den presten rådde henne till, Med allwar bättring göra, Bekänna synden, ty då will Gud arma syndarn höra. Hon ropte då: jag usla barn Har sjelf mig snärt i syndens garn; Förtjensten mig nu lönas.

17. Guds ord jag aldrig älskat har, Hwad presten sagt föraktat, Bedröfwat både mor och far, Werldslustan eftertraktat, Guds gåfwors mißbruk war min lust; Nu mättas jag af qwal och pust, Och sådant allt med rätta.

18. I menniskor, som på mig se, Låt detta eder lära: Att man bör Gudi dyrkan ge, Föräldrar skall man ära; Fly högmod som en rot till allt, Som görs emot hwad Gud befallt. Bli'n af min ofärd wisa.

19. Knappt kunde hon de sista ord, Med bruten röst framföra, Förr än den eljest fasta jord Begynte sig att röra: Hon knäppte då sin' händer hop, Och sank så neder i en grop, Som henne strax betäckte.

20. O menniskor, betänken er: Högfärden låten fara, Och synden, hwar I honom ser, Han är en farlig snara; Låt pigans ofärd skrämma er Från synd och stolthet mer och mer, Om I will himlen ärfwa.

Den Andra.

Om Pigan, som trampade på brödet.

Med sorgse ton jag sjunga will, Om ett förfärligt under: Du som det hör, märk noga till, Och mins det alla stunder. I Sibbau by wid Pene strand, I Pommeren, det wäna land, Ur denna saken händer.

2. En fattig Bonde bodde der, Och barn han hade många, Som gjorde honom stort beswär, Om bröd han nödgas gånga; Men äldsta dottren af sin far Samt mor och syskon afsked tar, Och ger sig bort att tjena.

3. Den samma kände icke sig, Se'n hon sig sjelf fick råda; Men rusad' oförsigtelig I kropps- och själawåda; Ty hwad förtjenst hon kunde få, Till prakt och ståt det skulle gå, Och till högfärdig lefnad.

4. Husbonden sade: piga kär, Låt sådant högmod falla; Betänk af hwad för folk du är, Hwad skall man dig wäl kalla? Har du till öfwers af din lön, Så gif din far, det är min bön! Han tigger ju sin föda.

5. Hon swarad': jag är ung och skön, Men granna kläder felar, Hwad will förslå min lilla lön, Om jag med far min delar? Som andra prydde måst' jag gå, Ej någon tar jag något frå; Men sjelfwer det förtjenar.

6. En tid derefter hände sig, Att gamle fadren dödde, Då modren, som sig ynkelig På käpp och krycka stödde, Bad dottren, som war temligt rik, Till grafwen hjelpa fadrens lik, Som Gud det sjelf befaller.

7. Hon hade då, på fjorton år, Sig mycket

Den Första.

Om de drunknade Betäringsynglingarne.

Inledning.

Onsdagen den 14 Juni 1848 intträffade på efterminddagen den forgliga händelsen, att betäringsynglingarne Olof Andersson från Stora Gullarp, Carl Olofsson från Gullarp, August Johansson från Malma, Gren Nils från Masjemo i Mellra Ryd socken, Johannes Gritsson från Ulleryd, Alexander Eind från Kallsberg, Carl Johansson från Munkola, Anders Johansson och Andres Gensson från Stafarp i Ulleryd socken, hwilka efter öfningsmötet på Malmflatten flutte åter wandra till hemorten och hade tagit wägen at Malexander, allesammans drunknade i ilån Gommen. Ynglingarne, som wid Malexander lånat sig en båt, i afsigt att begifwa sig till hemmanet Mard i Asby socken, hade wäl blifwit tillbudna bittåde af en sunnig roddare, men ide trotts sig behöfwa en tånan, ehuru ilån war upprörd af starkt flow. Åsten fantrade ¾ mil från land, och har återfunnits sönderslagen wid Ljungås udde. Dattabt flere dragningar efter de döde, har det ännu ej lyckats att återfinna dem. Gån är 25 samman olyp och berömer.

Betäringsynglingarne från Gunds socken flutte wid samma tid, men på annan båt, äfwen begifwa sig öfwer till Mard; men innan de utkommo i den farfalle ilån, intträffade olyckan med deras famrater, hwaban de lätte flydd på en bergsklippa och berifrån åsågo sina kamraters öde, utan att kunna lemna dem någon hjelp.